

Parlamentul României SENAT

Radio Europa Liberă, vocile care se schimbă, lanțurile care rămân! (episodul 3)

Anii copilăriei mele, prin anii '70-'80, s-au scris pe fundalul unei lumi închise și temătoare. Eram elev la școala generală și obișnuiam să mă trezesc odată cu tata, pe la patru, cinci dimineața.

Micul dejun era pentru mine o sărbătoare tăcută, ouă prăjite în untura de seară, în care se rumenise carnea de la garniță, varză murată cu ulei și boia iute, cocoace aburinde pe plita de la soba de teracotă și lapte proaspăt muls, de capră, turnat peste mămliga rămasă în ceaun de seara.

Era gustul simplității și al adevărului din casele oamenilor obișnuiți. În timp ce în bucătărie mirosea a viață curată, tata învârtea cu grijă butoanele grele ale unui radio Zenith, căutând undele Radio Europa Liberă.

„Să nu spui nimănui că ascultăm asta”, îmi șoptea. „Ne arestează.”

În inocența copilului, promisiunea mea era simplă, n-o să spun. Eram cinci frați, iar el avea grijă de noi ca de luminile ochilor. Așa am crescut, în sunetul știrilor interzise, al vocilor libere ce pătrundeau prin zidurile groase ale dictaturii.

Și încet, Europa Liberă a devenit pentru mine mai mult decât un post de radio, era fereastra către o lume pe care o visam. De la știrile despre războiul civil din Liban sau războiul din Afganistan, care mă fascinau, la adevărurile despre ce se întâmpla în România, Radio Europa Liberă a devenit pentru mine nu doar o voce străină, ci un mod de viață, o școală a gândirii libere, o poartă spre o altă lume.

Au trecut anii, a venit decembrie '89, și paradigmele s-au schimbat.

Credeam că vocile libertății vor rămâne fidele ideii de adevăr. Dar timpul, cu cinismul lui, avea să-mi arate că nimic nu e definitiv. Că uneori aceleași instrumente care au slujit eliberarea, în mâinile altora, pot deveni mijloace de supunere.

În ultimele două decenii, am privit cu amărăciune cum secția română a Europei Libere s-a transformat. Ce fusese cândva vocea celor care luptau pentru demnitate a devenit o tribună pentru aceia care, sub pretextul progresului, impun dogme, manipulează percepții și strivesc orice tentativă de verticalitate.

Și ce este și mai amar? Mulți dintre cei care astăzi pozează în apărători ai adevărului sunt aceiași care, pe vremuri, își plecau frunțile în fața propagandei bolșevice, iar acum, pe salarii grase din fonduri străine, se erijează în gardieni ai corectitudinii ideologice.

Senator PEIA Ninel

Chestor al Senatului

Membru în Comisia pentru energie, infrastructură energetică și resurse minerale

Membru în Comisia pentru transporturi și infrastructură

România nu mai este astăzi o țară ocupată cu tancuri, ci cu narațiuni, cu lozinci ambalate în limbaj modern, cu campanii de reeducare socială și economică, în care vocile demne sunt reduse la tăcere, etichetate, marginalizate. Sub masca diversității și a libertății de expresie, se cultivă obediența, iar libertatea adevărată e tratată ca o amenințare.

Aș vrea ca aceste rânduri să rămână peste ani ca o mărturie.

Să nu uităm că nu toate lanțurile sunt de fier și nu toate tiraniile poartă chipul unui dictator. Unele vin pe unde radio, pe ecrane sau din spatele unor articole scrise cu grijă, menite să ne facă să credem că suntem liberi, în timp ce ni se spune ce avem voie să gândim.

Aceasta e România de azi.

Și datoria noastră, a celor care am ascultat, am trăit și am înțeles, e să nu tăcem.

Căci istoria, atunci când e uitată, se repetă.

Iar tăcerea e primul semn că lanțurile au fost din nou puse.

Senator al României
Chestor al Senatului

Senator PEIA Ninel

Chestor al Senatului

Membru în Comisia pentru energie, infrastructură energetică și resurse minerale

Membru în Comisia pentru transporturi și infrastructură